

טל, חן ואני טפסנו על עץ האפרסק הנמצא בקצה השכונה. אף פעם לא ידענו אם העץ שיד למישהו או לא. טל, שהיא דקה וזריזה, הצליחה בקלות להגיע לצמרת העץ. "לא תאמינו כמה אפרסקים יש על העץ," צעקה מלמעלה. חן נסתה את כחה והגיעה עד לענפים האמצעיים. ואני - נסיתי ונסיתי לטפס, ובכל פעם נפלתי למטה. אך לא ותרתי, ולבסוף הצלחתי לטפס עד הענפים הראשונים, וכמעט נגעתי באפרסק קטן שהיה בסר. 'לא חשוב', אמרתי לעצמי, 'אקטף אחד בכל מקרה, העקר שאוכל להוכיח שטפסתי'.

לפתע נשמע קול פתיחת תרים. "מה אתם עושים?" צעקה גברת לוי. טל וכן ירדו במהירות ונעלמו כלא היו, ורק אני נשארתי תקועה ומתקשה להמלט על נפשי. רק נגעה כף רגלי על הקרקע, נתרתי כמו צפור, ופתחתי בריצה. גברת לוי צעקה לעברי: "אני מפירה את אמא שלך, ילדה."

למחרת, כשחזרתי מבית הספר, חכתה לי אמא במבט זעוף. "מי למד אותך להפנס לחצר שאינה שלך? ומי הרשה לך לקטף פרות מעץ שאינו שלך?" שאלה אמא בכעס. "אגש בערב לבקש סליחה," עניתי. "וחוץ מזה, לא רק אני טפסתי, גם חן וטל טפסו."

"בערב?" שאגה אמא, "מיד תגשי להתנצל בפני גברת לוי! ולגבי הבנות האחרות - הן אינן חברות בעיני, הוסיפה אמא. "הן כן!" עניתי. "אם כן, קחי גם אותן להתנצל."

"מה כבר כל-כך נורא שטפסנו על העץ?" המשכתי להתעקש. "אם את כבר שואלת, אספר לך. גברת לוי היא אשה אלמנה, החלה אמא לספר, "בעלה נהרג בתאונת עבודה, ובנה הקטן כועס מאז על כל העולם. משתולל, הורס כל מה שנקרה בדרכו, והיא אינה יכולה לצאת לעבודה, פי אף שמרטפית לא מסתדרת עמו."

"אמא, זה רעיון, קפצתי. "אולי נציע לה עזרה, ונשמור על בנה הקטן?" הלכנו לשלתנו - טל, חן ואני - להתנצל, וגם הפכנו ל"בייביסטריות" של עפר, בנה של גברת לוי. בכל פעם ששמרנו עליו, טפסנו על עץ האפרסק. גם עפר למד לטפס, ואפלו אני מטפסת כבר עד הענפים האמצעיים.